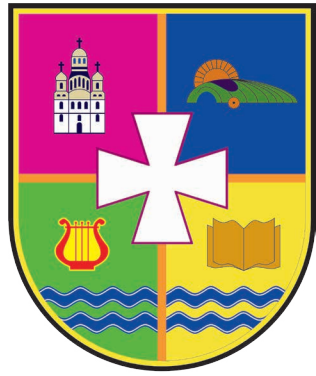

Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ

№13 22 ЧЕРВНЯ 2018 РОКУ

Дорогі односельці!

Щорічно в останню неділю червня (цього року – 24 червня) ми відзначаємо День молоді – свято всіх, хто відчуває себе молодим не лише за віком, а й душею. А 28 червня – одне з найбільших державних свят України – **День Конституції**.

Сучасні юнаки й дівчата освічені, прогресивно мислячі, рішучі та наполегливі. Це творці нашого сьогодення та майбутнього держави. Українська Конституція визначає фундаментальні засади, на яких ґрунтується сьогодення і вибудовується майбутнє українського народу. Тож обидва свята націлені на майбутнє.

Тому з нагоди цих свят щиро бажаю всім членам Білоцерківської ОТГ стабільного й щасливого майбутнього. Пам'ятайте: молодість – не вік. Молодість – це стан душі. Залишайтеся молодими, енергійними та наполегливими, втілюйте найсміливіші задуми та починання!

Щиро ваш Віктор КОРДУБАН,
голова ради директорів ПП «Білоцерківська агропромислова група»,
депутат Білоцерківської сільської ради.

Шановні жителі громади!

28 червня 1996 року Верховна Рада України, висловлюючи суверенну волю громадян та спираючись на багатовікову історію українського державотворення й на прогресивний досвід, прийняла Основний Закон України. Цього року українській Конституції, яку називають однією з найдемократичніших у світі, виповнюється 22 роки. Мабуть, символічно, що напередодні ми відзначатимемо ще одне свято – День молоді.

Світовий досвід свідчить, що найуспішніше розвивається та суспільна система, в якій люди почуваються вільними, відповідальними та можуть сповна розкрити свій творчий потенціал. Ми прагнемо, щоб усі члени нашої громади були небайдужими, активними, відповідальними та ініціативними. При цьому найбільші надії покладаємо на молодь. Саме вона – майбутнє нашої громади й держави в цілому. Бажаю всім молодим незалежних думок, сил, наполегливості, щоб зуміли себе реалізувати в бізнесі, політиці, науці та на виробництві, у спорті й мистецтві. При цьому не забувайте про старше покоління, адже саме цим людям Україна має завдячувати здобутками в економіці, науці, культурі, соціальних відносинах.

Хай мир і взаєморозуміння сприяють подальшій розбудові нашої державності, достатку в кожній сім'ї.

Іван ЛЕЩЕНКО,
голова Білоцерківської ОТГ.

Шановні колеги і громада!

Молоді роки – це неповторна пора, коли самостійно вирішуєш перші життєві проблеми, приймаєш важливі рішення, пізнаєш світ, закохуєшся, будуєш плани. Водночас це й період перших спроб, невдач і досягнень, падінь і злетів. Від умінь долати перешкоди, від наставників, які є поряд, нерідко залежить увесь подальший шлях людини.

24 червня Україна відзначає День молоді. Ми підраховали, що 42% працівників ПП «БіАГР» – це люди віком до 34 років. Вони освічені, творчі, енергійні, активні та наполегливі. І це вселяє оптимізм і впевненість у поступальному розвитку підприємства, а також громади в цілому. Адже молодь не дарма асоціюється з майбутнім.

Щиро вітаю працівників ПП «Білоцерківська агропромислова група» та всіх жителів Білоцерківської громади з Днем молоді й Днем Конституції. Бажаю міцного здоров'я, невичерпної енергії, реалізації творчих задумів, наснаги, щирих друзів, високих і світлих почуттів та всього найкращого.

З повагою Оксана КОРДУБАН,
генеральний директор ПП «Білоцерківська агропромислова група».

Білоцерківська ОТГ отримала в комунальну власність понад 2000 га землі

7 червня в Полтавській ОДА відбулася знакова для нашої громади подія: у врочистій обстановці 14 об'єднаних територіальних громад отримали в комунальну власність землі за межами населених пунктів, якими раніше розпоряджалася держава. 105 земельних ділянок на загальну площу понад дві тисячі гектарів перейшли в підпорядкування Білоцерківської сільради.

Тривалий час місцеві органи влади мали право розпоряджатися лише землею в межах населених пунктів, земля поза цими межами перебувала в юрисдикції Держгеокадастру. 31 січня 2018 року Кабмін прийняв розпорядження, яким зобов'язав Держгеокадастр до кінця року передати землі державної власності поза межами населених пунктів у комунальну власність ОТГ. Був складений графік інвентаризації, за яким наша громада потрапила в другу чергу. Сільська рада своєчасно підготувала всі необхідні документи, працівники ГУ Держгеокадастру в Полтавській області так само своєчасно провели інвентаризацію земельних ділянок. Правда, процедуру передавання дещо відстрочили, щоб зробити її врочистою та охопити нею одразу 14 ОТГ. Та як би там не було, факт залишається фак-

Начальник ГУ Держгеокадастру в Полтавській області Вадим Чувпило й голова Білоцерківської сільської ради Іван Лещенко підписують акти приймання-передавання земельних ділянок. Фото прес-служби Полтавської ОДА.

том: відтепер сільська рада розпоряджатиметься землею Білоцерківської ОТГ.

– Більшість наділів, звісно, перебувають в оренді на різні терміни, – говорить голова сільради І. В. Лещенко. – Тепер зможемо контролювати й проводити пев-

ну інвентаризацію земельних ділянок, тож фінансовий потенціал збільшиться. Намагатимемося максимально використовувати землю для потреб громади, щоб розвивати територію, залучати інвесторів, створювати підприємства, розвивати зелений туризм.

Актуально

До уваги фізичних та юридичних осіб-платників податків!

Виконавчий комітет Білоцерківської сільської ради повідомляє, що з 01.07.2018 року змінюються реквізити рахунків для зарахування доходів до місцевого бюджету.

З метою своєчасної сплати податків та зборів просимо звертатися до виконавчого комітету для уточнення оновлених рахунків.

До відома жителів Білоцерківської громади!

Виконавчий комітет Білоцерківської сільської ради просить вас своєчасно (до 01.08. 2018 року) оплатити земельний податок. Після цієї дати нараховуватиметься пеня. Сплатити земельний податок можна через відділення банківських установ (при собі мати реєстраційний номер облікової картки платника податків).

Виконком сільської ради.

Сумні роковини

22 червня виповнюється 77 років відтоді, як фашистська Німеччина віроломно напала на Радянський Союз. Це була одна з найкривавіших, найтриваліших воєн.

Ледь не половина території СРСР (й повністю територія України) була окупована ворогом. Бойові дії тривали 1418 днів і ночей. Загальні людські втрати СРСР у війні, за різними оцінками, склали 20–27 млн осіб. Україна втратила понад 8 млн громадян. 2,3 млн українців були вивезені для примусової праці до Німеччини. Цілком чи частково були зруйновані 16 тис. промислових підприємств, понад 700 міст і 28 тис. сіл. Безпритульними залишилися близько 10 млн чоловік. Загальні збитки економіки України у війні сягнули 40%.

День 22 червня – це сумні роковини й привід задуматися над жахливими наслідками всіх без винятку воєн та вклонитися пам'яті загиблих...

«У нас сьогодні наче вечорниці...»

Цікавий захід не залишив нікого байдужим. Фото автора.

«У нас сьогодні наче вечорниці, милують око диво-рушники, дівочий спів лунає у світлиці, як добре, що є звичай такі». Цими словами нещодавно розпочалося засідання народознавчого клубу «Берегиня», який діє при Балаклієвській бібліотеці-філії.

Кожна зустріч, яку старанно готують бібліотекарка Лідія Іванівна Ісаєнко та небайдужі жителі села, це захоплююче дійство, яке знайомить з історією нашого народу, цікавими традиціями й звичками наших пращурів, а також майстерністю сучасників.

Цього разу засідання присвятили українській вишивці. На свято запросили учнів Балаклієвського НВК та всіх бажаючих. Місцеві майстрині – вихователька дошкільного підрозділу Балаклієвського НВК Ніна Павлівна Назмеева і директорка закладу Любов Петрівна Луць – представили свої роботи: картини, вишиті бісером, сорочки, рушники, ікони.

Ніна Павлівна розповіла, що вишивати хрестиком ще в дитинстві її навчила мама. Згодом вона оволоділа вишивкою бісером. Дві доньки майстрині – Алла й Вікторія – прочитали мамі вірші, вручили квіти.

Любов Петрівна Луць розповіла про техніку вишивання бісером. Вона на весіллі старшої доньки вишила весільний рушник. Її вишиті ікони є в місцевій церкві.

Учасники народознавчого клубу «Берегиня»

Ганна Максимівна Тихоненко і вчителька НВК Світлана Володимирівна Литвишко розповіли дітям легенди про вишивки. Керівник краєзнавчого гуртка «Джерело» Валентина Петрівна Лиходід презентувала роботу «Історія української вишивки». Бібліотекарка Лідія Іванівна Ісаєнко зачитала уривки з відомих творів українських письменників, у яких згадується сорочка: О. Довженка, І. Нечуй-Левицького, Т. Шевченка, представила книжкову виставку «Вишиванка – символ Батьківщини, дзеркало душі».

Лунали вірші й пісні, які виконали Юля, Карина та Аліна Шипоші, Даша Жалдакова, Даша Гаргала, Анжела Ятленко, Сніжана Горобець, Алла і Вікторія Назмееви, Яна Гришко, вчителька мистецтва і музики Олена Миколаївна Завачька.

Свято пройшло в теплій родинній атмосфері. Втім, усі заходи клубу «Берегиня» залишають світлий і незабутній слід у душах присутніх.

Лариса БАШИНЬСКА,
в.о. директора КЗ
«Бібліотека Білоцерківської ОГ».

Прощання зі школою

15 червня відбулися випускні вечори в дев'ятих класах. Дев'ятеро учнів Подільської ЗОШ І–ІІ ступенів, семеро дев'ятикласників Балаклієвського НВК врочисто і щемно прощалися з навчальним закладом, куди їх зовсім маленькими привели мами й тата. Тут під керівництвом учителів діти навчалися, дорослішали, здобували перший життєвий досвід і перші перемоги... Частина випускників продовжить навчання в 10-му класі, частина вирушить у самостійне життя – навчатися в ПТУ й коледжах.

А вже за кілька днів у навчальних закладах громади відбудуться випускні вечори одинадятикласників. Тож щиро бажаємо нашим випускникам успіхів у дорослому житті!

На молодь – надія і сподівання

У Білоцерківській об'єднаній територіальній громаді живе і працює значна частка молодих, перспективних людей. Що їх цікавить, з якими проблемами вони стикаються, що дає насагу для роботи? Спробуємо дати відповіді на ці та інші запитання в розмові з молодими представниками громади.

Л. О. Крипак.

Людмила Крипак давно випередила медреформу

Людмила Крипак (у дівочтві – Сауса) марила професією медика з дитинства.

– Я бачила себе лише в цій галузі, – розповідає вона. – Хотілося допомагати людям, зцілювати їх від різних хвороб. Переживала, що не вступлю до медичного вишу, навіть збиралася після 9-го класу йти до медколеджу, та рідні наполягли, щоб закінчила 11 класів.

Здібна дівчина без проблем вступила до УМСА, проте її шлях до мрії розтягнувся на довгих сім років: п'ять років навчання в академії, два роки ординатури... У 2015 році вже дипломованим фахівцем повернулася в рідне с. Бірки й стала працювати сімейним лікарем у Білоцерківській амбулаторії загальної медицини – сімейної практики.

Упроваджуючи медичну реформу, уряд прагне зробити сімейного лікаря максимально наближеним до кожного пацієнта. Людмила Олексіївна задовго до початку реформи стала близькою й рідною людиною в кожній домівці на своїй дільниці (села Бірки, Балаклія, Дзюбівщина, Сидорівщина й Морозівщина). Уважна, тактовна, кваліфікована, лікарка не лише проводить прийом у амбулаторії та ФАПх, а й обходить тяжкохворих і родини з маленькими дітками. Її викликають не лише в будні, а й на свята, як удень, так і посеред ночі. Та й до кого ще звертатися селянам за десятки кілометрів від райцентру?

– Я нікому не відмовляю, – говорить молодша лікарка. – Нещодавно попросили супроводжувати породіллю з Полтавського обласного перинатального центру, то я у неділю їздила в Полтаву й назад. Звичайно, так можна взагалі залишитися без вихідних, та, на щастя, дуже допомагає фельдшерка Єфросинія Михайлівна Жеревчук: частину викликів вона бере на себе.

Л. О. Крипак має двох донечок: семирічну Анастасію й Анну, якій 2 роки 4 місяці. Жінка навіть перервала відпустку по дгляду за дитиною, щоб раніше вийти на роботу.

Медицина і танці в житті Аліни Михайлик

Аліна Михайлик працює фельдшером у ФАПі с. Огіривки. Надає медичну допомогу місцевим мешканцям. Щодня до ФАПу звертається багато пацієнтів. Декому справді необхідна допомога,

а є самотні дідусі й бабусі, які хочуть почути тепле слово, відчутти уважне ставлення і турботу про них. Це теж свого роду терапія.

Окрім того, Аліна працює викладачем у дитячому танцювальному гуртку «Капітошка» при Білоцерківському сільському Будинку культури. Молодшу групу відвідують дітки віком від трьох років до шести, старшим капітошкам – від шести і далі. Усього гурток налічує 30 маленьких танцюристів, які представляють Білоцерківську ОТГ на всіх святах. І нехай не всі діти в подальшому зроблять артистичну кар'єру, та за час відвідування гуртка вони здобудуть ті знання й вміння, які, безперечно, допоможуть їм у житті. Ці заняття навчать їх, як вести себе в колективі та сформулюють активними особистостями.

Аліна Сергіївна сама багато років танцює в колективі «Кумоньки», яким керує Світлана Грищенко. Цей гурт часто їздить виступати в інші області, бере активну участь у всіх місцевих заходах. А ще в родині Михайликів підрастає маленький синок. Молода сім'я мешкає в Білоцерківці, жінка їздить до ФАПу в Огіривку, а чоловік працює залізничником в іншому районі, бо тут роботи за його спеціальністю немає. Проте особливих проблем це не створює, бо люди підвозять транспорт заводу «БіАгр». На запитання, як вона скрізь встигає, Аліна відповіла, що головне – бажання й правильно організувати свій час.

До кожного підопічного в Ірини Красюк свій підхід

Ірина Красюк.

Для підтримки людей поважного віку в Білоцерківській об'єднаній територіальній громаді створили Територіальний центр соціального обслуговування (надання соціальних послуг) Білоцерківської сільської ради. Одним із її працівників у с. Колосівці є Ірина Красюк, робота якої демонструє те, як молодість на ділі підставляє плече старшому поколінню.

– Ось якраз повертаюся від бабусі, яку знаю з дитинства. Колись вона жила по сусідству. Зараз уже за станом здоров'я жінка не може повністю про себе піклуватися й перебуває на обслуговуванні в терцентрі, – розповіла Ірина. – Нині доглядаю десятих людей, яким треба наносити води, купити продовольчі продукти, ліки, прополоти город, посадити там розсаду чи щось посіяти. Недавно одній бабусі разом підбирали черевички. Узимку було значно важче, бо доводилося сніг відкидати. Для полегшення роботи громада виділила мені велосипед. До

Аліна Михайлик зі своїми маленькими вихованцями.

кожного з цих людей, обтяжених клопотами і хворобами, потрібен свій підхід. Та головне для всіх стареньких – вислухати їх.

Ірина за професією кухар. На посаді соціального робітника працює недавно, до цього заміняла попередню працівницю. Тому недовго роздумувала, коли їй від громади запропонували цю роботу.

Підопічні Ірини Красюк діляться з нею не лише своїми бідами, а й досвідом та порадами, відбувається своєрідний взаємозв'язок поколінь. Це сприяє згуртованості громади і розумінню, що молоді люди різні, серед них є чимало добрих, чуйних сердець. Таких, як Ірина Красюк.

У цій родині захоплення і робота злилися в одне ціле

Учительська сім'я Каленіченків добре відома не лише в Красногорівці, а й у всій Білоцерківській ОТГ. Юрій Григорович після закінчення Полтавського національного педагогічного університету, де він отримав диплом із відзнакою, сім років викладає в школі фізичну культуру. Його дружина Леся Станіславівна працює вчителем історії та географії.

Крім основної роботи, від самого початку молодий спеціаліст працював тренером Великобагачанської ДЮСШ. А коли створилася ОТГ, йому запропонували позакласну роботу – ведення гуртків із футболу й волейболу. Їх відвідує понад 50 учнів різного віку Красногорівської ЗОШ І–ІІІ ступенів.

З року в рік вихованці Юрія Григоровича досягають значних успіхів на районних і обласних змаганнях. Цьому сприяє відданість самого вчителя улюбленій справі, уміння правильно мотивувати дітей.

Юрій Каленіченко.

– Три роки поспіль ми стаємо переможцями районної спартакіади школярів серед різних видів спорту. Чесно кажучи, нам уже й нецікаво виступати, бо учні переросли цей рівень, – охоче ділиться досягненнями вчитель. – Тому перейшли на участь в обласних змаганнях, у яких ми маємо право виступати. А це волейбол, міні-футбол і футзал. Найвагомішими досягненнями є бронза у фінальних обласних змаганнях із волейболу серед дівчат, здобута торік. Для нас це важливо, адже учням із сільської школи важко протистояти шкільним командам із великих міст. Проте й цього року хлопці та дівчата зайняли четверті місця в області. А Тетяна Кордубан особисто стала кращим воротарем чемпіонату Полтавської області з футзалу й отримала кубок.

Цього року п'ять вихованців Ю. Каленіченка стали чемпіонами Полтавської області з міні-футболу. Вони захищали честь Великобагачанської ДЮСШ, бо команда з Красногорівки не мала права брати участь у цих змаганнях. У цілому, говорить Юрій Григорович, за період його роботи в школі дівчата взагалі не програвали на жодних районних змаганнях із міні-футболу й волейболу. А нині всім його хлопців-вихованців виступають на чемпіонаті області з футболу за ФК «Рокита».

Дружина Леся Станіславівна теж багато часу віддає роботі з дітьми. Веде гурток зі спортивного орієнтування. За цей час члени гуртка брали участь в обласних та трьох всеукраїнських змаганнях. На всеукраїнських змаганнях «Решетилівська весна» Руслан Скиба став бронзовим призером зі спортивного орієнтування. Серед 16 команд на чемпіонаті області зі спортивного орієнтування гуртківці з Красногорівки зайняли четверте місце. Для сільської школи це досить високий показник. Тепер школярі сумлінно готуються виступати в кінці червня на всеукраїнських змаганнях.

На думку Юрія Каленіченка, найголовнішим у таких досягненнях є бажання самих дітей. Менші беруть приклад зі старших, і так відбувається заміна складу команд. Каже, що всього можна досягти, якщо вкладати в дітей сили й душу. І сільській школі тоді буде під силу перемагати.

– Білоцерківська ОТГ і спонсори намагаються задовольнити всі наші прохання. Потоху закуповуються хороші футбольні та волейбольні м'ячі, – розповідає про співпрацю з ОТГ Юрій Григорович. – Торік придбано спортивний інвентар, проведено ремонт у спортзалі, чекаємо, що полагодають дах. ТОВ «Білагро» закупило дівчатам-волейболісткам спортивну форму. Обіцяють збудувати спортивний майданчик із твердим покриттям. Тобто дітям створюють належні умови для занять спортом.

Перед Днем молоді побажаю кожному працювати над собою, з упевненістю дивитися в майбутнє, враховувати й аналізувати свої помилки, боротися зі шкідливими звичками і займатися спортом. Одним словом, жити думаючи.

Ось такі вони, молоді представники Білоцерківської громади, – небайдужі, цілеспрямовані й працюючі. На них – надія і сподівання.

Любов ПРИЙМАК.

На «БіАГР» кожен може якнайповніше реалізувати свій творчий потенціал

На сьогодні у світі живе понад 3 мільярди осіб віком до 25 років. Це – четверта частина всього працездатного населення планети. Найбільше молоді мешкає в Азії (Індія і Китай). У нашій країні молоді люди становлять приблизно третину всього населення України.

У всі віки, в усі часи молодь була рушійною силою революційних змін. Згадаймо, як пізно ввечері 21 листопада 2013 року понад тисячу студентів вийшли на Майдан Незалежності в Києві на знак протесту проти призупинення євроінтеграції нашої країни в ЄС. Саме з цієї акції розпочався Майдан та Революція Гідності.

На жаль, далеко не завжди молоді люди можуть знайти себе на батьківщині. Щоб реалізувати себе, мати належні умови життя й праці, молоді українці масово їдуть у великі міста й за кордон, переважно в країни Європи. Пустіють українські села й невеликі містечка, де залишаються доживати віку літні люди...

Білоцерківській громаді це не загрожує. Тут успішно працюють одразу два великих підприємства, які нічим не поступаються європейським: на них запроваджені сучасні високотехнологічні потужності, створені належні умови праці, виплачується (причому цілком офіційно) гідна заробітна плата. А працівники, до всього, постійно відчувають повагу й соціальний захист.

Ідеться, звичайно ж, про ПП «БіАГР» і ТОВ «Біагро». За інформацією відділу кадрів, на ПП «БіАГР» на сьогодні налічується 223 працівника віком до 34 років, понад третина з них – жителі громади. Звичайно, розповісти про всіх ми не можемо, тому обмежимося розповідями лише про кількох, які є одними з найкращих працівників заводу.

...Після закінчення Полтавського політехнічного коледжу Олександр Любиченко вирішив залишитися в обласному центрі й по черзі працював у кількох фірмах. Та згодом зрозумів, що те, до чого прагне: цікава робота, можливість розвиватися та вибудовувати кар'єру, повага в колективі, гідна зарплата, а на додачу – власне житло – він зможе знайти лише в рідному селі. Створивши сім'ю, у 2014 р. перебрався в с. Поділ і прийшов працювати в казеїновий цех ПП «БіАГР». А за тиждень головний енергетик Сергій Куценко запропонував Олександрові, на той час уже дипломованому інженерові-електрикові, перейти на посаду електромонтера.

– Попри те, що на ПП «БіАГР» працює більше 550 працюючих, вони не губляться в загальній масі. Керів-

Олександр Любиченко.

ництво уважно придивляється до кожного працівника й пропонує ту ділянку роботи, на якій він зможе якнайповніше реалізувати свій творчий потенціал, – говорить О. Любиченко.

Зараз Олександр Олександрович обіймає посаду налагоджувальника контрольно-вимірвальних приладів та автоматики підрозділу технічного забезпечення процесів виробництва. Майстровитий чоловік працює захоплено і з величезним інтересом. Утім, такий він і в побуті: постійно щось лагодить, майструє, доводить до ладу своє житло.

Знайшла себе на ПП «БіАГР» і Юлія Сиротюк. Ще студенткою Полтавської державної аграрної ака-

Юлія Сиротюк.

демії у 2011 році прийшла вона на підприємство. Спочатку була менеджментом з питань регіонального

розвитку, згодом бухгалтером, зараз працює економістом з праці відділу кадрів. Допитлива, кмітлива, старанна й наполеглива, Юлія, наче губка, всотувала нові знання. Тож і не дивно, що недосвідчена студентка стала висококласним фахівцем. Відбулися зміни й у особистому житті: зараз Юлія Сиротюк виховує трирічну донечку Аришку. У вільний час із задоволенням плете гачком, переважно для своєї красуні-лялечки донечки.

Анжела Цибченко.

У свої 22 роки Анжела Цибченко встигла чимало: закінчила Красногорівське ПТУ, одразу вступила на навчання в ПДАА й незабаром отримала фах технолога з переробки м'ясо-молочної продукції. При цьому вона – щаслива мама 6-річної донечки Полічки, яка цього року вже закінчила перший клас. Працює молода жінка лаборантом хіміко-бактеріологічного аналізу підрозділу контролю якості й стверджує: життя цікаве лише тоді, коли по вінця наповнене яскравими подіями, враженнями й емоціями. «Поки молодий, треба старатися якомога більше встигнути, тож розслаблятися не варто», – стверджує вона.

А Володимир Копін прийшов на ПП «БіАГР» одразу після закінчення школи. І жодних сумнівів із вибором місця роботи у жителя с. Бірки не було: його батько Василь Михайлович працював екскаваторником на молочному заводі, а два старших брати – водіями. Хлопця одразу ж послали в Полтаву на навчання. Закінчивши шестимісячні курси, Володимир у 2012 році став працювати водієм навантажувача, а згодом – водієм інших транспортних засобів. Він розвозить продукцію підприємства по всій Україні й дуже пишається

Володимир Копін.

ся, що йому довірили новий сучасний автомобіль: простий у керуванні, надійний і комфортний.

Разом із родиною Володимир мешкає в с. Луговому. Щодня, поспішаючи на роботу, він із нетерпінням чекає на зустріч із колегами, чимало з яких стали його друзями. Моральний клімат у колективі, стверджує чоловік, важить не менше, ніж висока зарплата й умови праці.

Схожа життєва історія й у Сергія Скорика з Білоцерківки, який прийшов працювати на підприємство роком пізніше за порадою свого старшого брата Олександра. Олександр Скорик працює водієм молоковоза, а Сергій – комірником виробничого

Сергій Скорик.

відділу. До речі, дружина Сергія теж працює на підприємстві в цеху з виробництва сиру.

Проте лише роботою життя С. Скорика не обмежується: у веселого й товариського хлопця багато друзів і широке коло захоплень: рибалка, різні види спорту, передусім футбол. Він неодноразово захищав честь селища й громади у складі ФК «Громада

Білоцерківки». Торік команда зайняла в районі перше місце.

Грає в цій команді ще один працівник ПП «БіАГР» Володимир Яйчун. Він захоплюється футболом з дитинства.

Володимир Яйчун.

Коли закінчував 11-й клас у Великій Багачці, то там виступав за область.

Ще навчаючись на другому курсі ПДАА, Володимир влаштувався на ПП «Біагр» водієм молоковоза. При виборі професії на хлопця значною мірою вплинув батьківський авторитет. Батько, його колега, теж трудиться на «БіАГР» водієм. Раніше вони навіть працювали позмінно на одному автомобілі. Нині кожен кермує своїм. Робота хлопцеві подобається, він підкреслює, що на підприємстві люди отримують одні з найвищих зарплат у районі. Тому, вважає Володимир, і віддача має бути відповідна.

Хлопець намагається проводити відпочинки поза домом цікаво і змістовно. Узимку катався на сноуборді у Славському в Карпатах. Привіз незабутні враження звіди. Позаторик відвідав Єгипет. Там були інші емоції і враження.

Володимир Яйчун належить до тих молодих людей, яким не байдужа доля села, а значить, і всієї країни.

– Я виступаю за справедливе, чесне вирішення будь-яких справ, – пояснив хлопець свою життєву позицію. – Хоча в реальності, на жаль, так буває нечасто. Але до цього слід прагнути кожному і починати із себе. Сказати чесно, у житті це інколи допомагає, а інколи й заважає. Проте серед моїх друзів є чимало однодумців. Напередодні свята молоді хоч побачити своїм ровесникам позбавлятися шкідливих звичок. Хочеться бачити, що спорт прогресує і перемагає, а на майданчики приходить усе більше і більше людей.

Зінаїда МАТЯШОВА.
Фото Дар'ї БОРЗОВОЇ.

Перші кроки талановитої школярки до успіху

Помічено, що активні люди встигають досягти в житті значно більше, ніж ті, хто просто пливе за течією. Хоча доба для всіх має 24 години. Та важливо вміти мудро розподілятися відведеним часом.

Учениця 9 класу Білоцерківської школи І–III ступенів Юлія Шарай намагається охопити багато справ. І не тільки навчальних та позашкільних, бо наділена особливим природним даром – відчуттям ритму і художнього слова. Юлія гарно танцює і майстерно читає вірші та прозові твори, пронизані гумором. Розповідає, що талант до лицедійства передався їй спадково від бабусі й прабабусі по батьковій лінії. Вона помітила ще змалечку, що декламуванням гумористичних творів їй вдається розважати людей. Але певний час дівчина активно цим не займалася. Нині відновила захоплення і почала вдосконалювати свій хист. Хоча й зізнається, що виступи на сцені перед публікою особливих сил не вимагають. Усе в неї виходить якось само собою, природно. Та майбутню професію з цим умінням Юлія не пов'язує, а планує продовжувати династію медиків, як бабуся. А художнє читання й танці залишаться захопленням.

У Білоцерківській школі пишуться своєю обдарованою ученицею.

– У цьому навчальному році дівчина стала призером конкурсу соціальної реклами «Соцренесанс», який проводила Полтавська державна аграрна академія, – розповіла про одну з перемог талановитої дитини директор Білоцерківської школи Вікторія Городнича. – Для її виступу силами школи було знято відеоролик. Результатом стало зайняте Юлею друге місце в області.

Найтісніше співпрацює з дівчиною вчитель-

ка української мови і літератури Наталія Іванівна Писаренко. Вона переконана, що успіхи й перемоги учнів – це найбільше досягнення вчителя.

– Ми, педагоги, пишаємося здобутками наших вихованців, великими чи навіть незначними, але вагомими в житті дитини. А ще приємніше спостерігати, як із несміливого дівчати формується цілеспрямована, упевнена в собі, всебічно розвинена особистість. Саме такою і є учениця 9 класу Білоцерківської школи Юлія Шарай, – розповіла Наталія Іванівна. – Одна з перших у навчанні, активна учасниця художньої самодіяльності, учнівського самоврядування, ініціатор і організатор численних шкільних свят, заходів та вечорів відпочинку.

Юлія входить до складу танцювального колективу «Юність» та дуету «Флай», екологічної агітбригади «Екостайл» і театралного колективу «Глобус». Учениця стала переможцем у номінації за найліричніше читання на конкурсі читців «Поезія народів світу», який проводився на базі Полтавського університету економіки і торгівлі.

Спробувала свої сили й у науково-дослідницькій роботі, узявши участь у районному етапі всеукраїнського конкурсу захисту науково-дослідницьких робіт учнів членів Малої академії наук України, секція «Українська література». І знову успішно. До речі, дослідження було присвячене творчості випускника Білоцерківської школи, письменника Івана Нечитайла, життєвий приклад якого слугує дією моральною

школою для учениці.

Ще змалечку проявилися в Юлі акторські та декламаторські здібності. Хоча й не відразу помітили дівчину на конкурсах. Першою сходинкою до успіху стала перемога в обласному конкурсі читців-гумористів на святі веселої мудрості в Семенівському районі на вшанування пам'яті Леоніда Глібова у 2014 році. За високу виконавську майстерність дівчина там була нагороджена дипломом першого ступеня управління культури Полтавської ОДА.

Торік Юлія отримала першість у районному конкурсі театральних колективів у номінації «Краща жіноча роль». Але на досягнутому не зупинилася. Цього року юна гумористка перемогла в районному огляді-конкурсі художньої самодіяльності «Веселка» у номінації «Малі театральні форми» й отримала грамоту за участь у зональному етапі конкурсу.

Потім була київська сцена, четвертий всеукраїнський фестиваль-конкурс містечтв «Сяйво первоцвітів», де Юлію нагороджено дипломом першого ступеня в номінації «Художнє слово» за майстерне виконання уривка з повісті І. Нечуя-Левицького «Кайдашева сім'я» про бабу Палажку і бабу Параску. Тож перші кроки на шляху до успіху зроблено. Упевнена, що нові значні перемоги в талановитої дев'ятикласниці ще попереду. Головне – вірити у свої сили й упевнено рухатися до мети.

За свою перемогу Юлія Шарай отримала диплом і медаль. А ще сертифікат на знижку в одному з таборів відпочинку в Карпатах.

Любов ПРИЙМАК.

Юлія Шарай на сцені. Фото зі шкільного архіву.

Дні народження відзначають члени нашої громади:

22 червня
НЕЧАЙ СВІТЛАНА ОЛЕКСІВНА
(с. Красногорівка) – 55 років;

25 червня
СЕМЕРГЕЙ МИКОЛА ПЕТРОВИЧ
(с. Поділ) – 85 років;
КИРИЧЕНКО ЛЮДМИЛА СЕРГІЙВНА
(с. Красногорівка) – 70 років;

1 липня
ШИПОША ЛІДІЯ МИКОЛАЇВНА
(с. Красногорівка) – 75 років;
П'ЯТУХА ГАННА ІВАНІВНА
(с. Красногорівка) – 60 років;
ІВАШКО НАДІЯ ФЕДОТІВНА
(с. Бірки) – 60 років;

2 липня
ЦИКАЛО ЛЮБОВ ПЕТРІВНА
(с. Балаклія) – 95 років;
СТЕПАНОВА МАРІЯ ФЕДОРІВНА
(с. Красногорівка) – 75 років;

3 липня
БАКАЛО КАТЕРИНА ІВАНІВНА
(с. Дзюбівщина) – 80 років.

Виконком Білоцерківської сільської ради, рада ветеранів та члени громади вітають іменинників і бажають їм здоров'я, щастя, добра, поваги і розуміння.

**Будьте дужі та проворні,
По-козацькому моторні.
З хлібом щедрим на столі,
З добрим словом у душі.**

Пісня дала їй крила...

18 червня Ганні Семенівні Недоїдок із Оризівки виповнилося 80 років. Сусіди й знайомі знають її як добру, привітну, просту й працювиту жінку, проте не всім відомо, які випробування випали на її долю, що їй довелося пережити.

Галі ледь виповнилося три роки, як почалася війна. Вона забрала в дівчинки найрідніших людей, принесла голод, розруху, страждання.

Окрім Галі, в родині росли ще дві старші доньки Марія й Катерина. Але в 1942 році, під час ворожої окупації, на їхньому подвір'ї сталася пожежа, у якій сестри трагічно загинули. Мати, яка теж постраждала від вогню і в той час чекала дитину, дізнавшись про смерть двох донечок, втратила розум і невдовзі померла.

Батько воював на фронті, а маленьку Галю виховували дідусь і бабуся. У 1944 році на батька прийшла похоронка...

Після війни дівчинка з гарними оцінками закінчила в Оризівці 8 класів, а потім заочно 10-річку. Мріяла стати медиком, та доля розпорядилася по-своєму.

У 1956 році боса й гола Ганна разом із подругами-сиротами подалися в Казахстан на заробітки. Працювала там чотири роки. Зустріла хлопця з Донбасу, одружилися, народився синок Микола. Із цілини поїхали до батьків чоловіка, та сімейне життя на склалося. І невдовзі молода жінка повернулася в

рідний край до дідуся.

Спочатку пішла працювати в колгосп обліковцем. Молода, завзята, їздила по полях верхи на коневі. Згодом їй запропонували перейти дояркою на МТФ №1, де й трудилася до 1993 року. Ганна Семенівна має державні нагороди, грамоти, вона ветеран праці.

А ще Бог обдарував жінку чудовим голо-сом. І саме пісня, говорить Ганна Семенівна, допомагала їй і в радості, й у горі. Коли задушевно й майстерно заводять її, то наче крила виростають за спиною.

Співачці-аматорці доля послала й від-повідну пару. Її чоловік Гаврило чудово грав на гармонії. Здавалося, його пальці, ніби зачаровані, бігають по клавішах, а кожен звук торкається душі слухача. Тож без нього та його співучої дружини не проходили в селі жодні заходи й весілля.

Менші діти, близнята Григорій та Леонід Недоїдки, ще маленькими зріздилися з музикою та піснею, ловили кожен жест своїх талановитих батьків. Нині обидва чарують земляків у складі ансамблю «Оберіг» та «Огирівські козаки». Ганна Семенівна й досі співає та втішається дуетом своїх синів-красенів. Вона

Ганна Семенівна Недоїдок. Фото автора.

для них – найсуворіший суддя: уміє похвалити, але й правду скаже, коли щось не так.

У свої 80 Ганна Семенівна – красива, енергійна, щаслива жінка, бо має гарних невісток Валентину й Вікторію, які завжди допомагають і прислухаються до її порад.

Надія ДОБРОСКОК.

Він досягав професійних вершин і мріяв повернутися на батьківщину

25 червня далекого 1933 року в с. Литвинівці Білоцерківської сільської ради народився Микола Петрович Семергей. Трохи згодом у нього з'явилася ще молодша сестра. Батьки до війни працювали в колгоспі.

Коли село було визволене від нацистів, хлопець продовжив навчання в 3-у класі. Повних чотири класи закінчив у Білоцерківці.

А коли в 1946 році повернувся з війни батько, то забрав хлопця в м. Донецьк. Там він закінчив 7 класів. Потім було три роки армії. Служив у повітряних військах при штабі в м. Одесі. Так склалося, що доля не вберегла від лиха: під час випробування атомної бомби отримав дозу опромінення. У 1996 році чоловіка прирівняли до учасника ліквідації аварії на ЧАЕС.

Після повернення зі служби пішов працювати на фабрику легкої промисловості учнем кравця верхнього одягу. Потяг до такої професії передався хлопцеві від батька, який після війни теж працював кравцем. Від фабрики юнака послали в м. Київ на однорічні курси закрійників верхнього одягу. А в 1953 році він вступив до Київського технікуму легкої промисловості, де отримав спеціальність технолога швейного виробництва.

Керівництво помітило молодого, завзято-

Микола Петрович у власноручно зшитому костюмі. Фото автора.

го, енергійного, перспективного хлопця. І знову відправили його на рік на навчання, цього

разу до Харкова. Там Микола зустрів своє кохання – колегу, закрійницю легкого вбрання Ніну. Згодом молоді побралися. Разом виростили й виховали двох доньок – Світлану й Галину, а також сина Олександра. Нині підростають уже п'ятеро онуків і троє правнуків.

Куди б не закидала доля Миколу Петровича, він ніколи не поривав зав'язків зі своєю малою батьківщиною. І завжди мріяв тут жити. Після виходу на пенсію М. П. Семергей разом із дружиною переїхали в с. Огирівку. У сімейному колі відзначили з Ніною Петрівною 56-у річницю спільного життя. На жаль, восени 2015 року надійної супутниці Миколи Петровича не стало. Та діти не забувають, навідуються до батька, допомагають. Нині дідусь займається сільським господарством у себе вдома. Обробляє город, вирощує для себе кролів та курей.

Микола Семергей має 40 років трудового стажу, досвід керування колективом кількістю 70 чоловік. Неодноразово отримував грамоти за сумлінну роботу, виконання виробничого плану, дипломи за участь у конкурсах моделей. А ще пам'ять чоловіка тримає багато спогадів, які гріють душу, повертають у молоді роки, додають енергії та життєвих сил.

Надія ДОБРОСКОК.

Любов Петрівна Цикало й голова Балаклієвської первинної Ветеранської організації, депутат сільради Любов Андріївна Лобанова. Фото автора.

– Найтяжче, – скаржиться Любов Петрівна Цикало з с. Колосівка, – сидіти без діла. Як подумано, скільки всього раніше могла переробити, а зараз сили покидають мене...

2 липня жінці виповниться 95 років. Маленька, худенька, вона завжди була вправною в роботі й зараз старається обходитися без допомоги рідних. Попри біль у ногах, спирається обома руками на невеличкий ослін, переставляє його й таким чином самостійно рухається. Енергія, завзяття й дивовижне працелюбство завжди були визначальними рисами її характеру, допомагали долати неймовірні труднощі, рухатися вперед. До всього, Любов Петрівна зберегла дивовижну пам'ять!

– Раніше, – розповідає вона, – земля в кожного своя була, й на тих наділах кожен будував хату. По всьому полі були розкидані хати!

Вона народилася 1923 року на хуторі Требухи в працюватій багатодітній родині, де було шестеро дітей: Андрій, Василь, Любов, Надія, Олександр і Параска.

Рід Требухів славився довгожителлями. Певно, її молодші брат і сестри теж могли б дожити до наших днів, та під час Голодомору один за одним померли. Загалом на невеличкому ху-

Усе життя в праці

торі від голоду померло 18 людей. А її батька... з'їли людожери.

Любов Петрівна плаче, згадуючи ті страшні часи. У господарствах не залишилося ні худоби, ні птиці, навесні нічим було засаджувати городи. Узагалі не було нічого їстівного!

Про родину Толочків ходила недобра слава: казали, що вони вбивають і їдять людей. Одного разу зник її батько. Dorosлі не бачили, а діти, що гралася неподалік, розповіли, як батько тікав від людожерів, а ті гналися за ним і таки спіймали та зарубали. А десь за тиждень і сама Люба ледь не стала жертвою нелюдів.

– Мама зі старшими братами пішла на роботу, а я вирішила нарвати щавелю, – згадує жінка. – Пішла до ковбані (глибока ущелина – ред.), там багато його росло. А неподалік сиділо четверо Толочків: усі такі чорняві й страшні. Я їх і не бачила, адже навкруги ліс. Коли це їхня мати обзивається: «Дівчинко, а йди сюди». Я як почувала – одразу навтьоки! Господи, я так тікала, так тікала! На моє щастя, в полі якийсь чоловік жав колоски, й це мене врятувало! Він поблизько був, але все бачив. Інакше вони б мене догнали, я ж мала була, дитина, а навкруги дерева. Після того я туди й не потякала.

Наступної весни, розповідає жінка, у колгосп із Харківської області передали кілька телиць, одну з них виділили її родині. Вона стала

справжньою годувальницею сім'ї.

У школі Люба не навчалася, лише два роки відвідувала її восени, поки було тепло й можна було ходити босоніж.

– Не було в чому ходити в школу й купити взуття ні за що, – пояснює вона. – Підросла теличка, але мама сказала: «Корови не продам». Вона ж молоко давала.

У 1939 році людей із хуторів примусово переселили в село. Воно було дуже густо заселене: хата повз хату, городів практично не було. Хутірським колгосп збудував десять хат понад дорогою. Люди збиралися разом на так звану толоку й завзято працювали. Передусім лили стіни, потім виготовляли та вставляли вікна, двері, робили дах із очерету. Траплялося, що за один день виливали стіни двох хат. У 1943 році німці, відступаючи, їх усі спалили.

– Німці дуже поспішали, в село не заходили, – розповідає Л. П. Цикало. – Та й туман був, вони не бачили, що далі теж є оселі. Вони їхали й стріляли димовими шашками в хати над дорогою, а ті спалахували, наче смолоскипи. Повітки й сараї теж погоріли. У селі був колишній куркульський будинок, там розміщувалася колгоспна бригада. Ото там ми й зимували – разом із бригадою.

Під час окупації Люба працювала на так званому господарському

дворі, що його створили німці. Туди згонили і старих, і малих. У кого були корови чи воли, ними орали й засівали поле. Це була тяжка й виснажлива праця. «Як у колгоспі», – каже жінка, бо в колгоспі теж було нелегко.

Особливо запам'яталися тяжкі повоенні роки, адже багато чоловіків не повернулися з фронту. Всю роботу виконували жінки й діти!

Любов Петрівна працювала свинаркою, потім доглядала маленьких телят.

– Такі гарні телята в мене були!, – згадує вона. – Багато років була ланковою, у ланці було 12 жінок, я ними керувала й сама працювала. Ланок було кілька, й кожна по черзі вирощувала всі культури: коноплі, кукурудзу, соняшник, картоплю, овочі, городину.

У 1946 році повернувся з фронту сусід Михайло Цикало. Між молодими людьми спалахнуло почуття, невдовзі вони побралися. Виростили донечку Віру, яка народила їм двійку онучок: Світлану й Валентину. Валентина, яка виросла з бабусею і яку та змалку привчила до праці, зараз доглядає Любов Петрівну.

З нагоди Дня народження вся громада щиро вітає шановну Любов Петрівну та бажає їй працюватимі й неймовірно світлій, доброзичливій жінці міцного здоров'я, щастя, оптимізму та ще довгих років життя!

Зінаїда МАТЯШОВА.